

Slovo: 94. Pět rad od mrtvých, jak žít život v novém roce

V čem bude svět jiný nebo lepší, protože jsme žili?

Slovo

Pět rad od mrtvých, jak žít život v novém roce

Jednou z nejkurióznějších věcí, které jako kazatel dělám, je občasný „anonymní“ pohřeb. Tuto nálepku jsem dal pohřbům nebo bohoslužbám u hrobu, které pořádám pro lidi, které jsem nikdy nepotkal – obecně lidi bez církevní příslušnosti, a tedy bez vztahu ke kazateli.

Mohl bych psát o tom, proč je důležité chodit do kostela, aby vás někdo znal, až zemřete, ale to je jiné téma. Toto téma je o životě, ne o umírání.

Až na pár výjimek mají zesnulí, kteří se ke mně jako kazateli poslední instance dostanou přes ředitele pohřebního ústavu, ještě jednu věc společnou: jejich rodinní příslušníci nevědí, co říci o životech svých zesnulých.

Normálně, když pořádám pohřeb někoho, koho znám – člena sboru, souseda, příbuzného, přítele – udělám obřad co nejosobnější. Vyprávím příběhy o životě této osoby a vyvozuji z nich lekce, které se z nich můžeme všichni naučit. Ale velmi často to u anonymního pohřbu není možné.

Takto probíhá typický telefonát s členem rodiny poté, co se představím jako kazatel, který bude mít na pohřbu slovo:

Já: Rád bych se o vašem milém dozvěděl více, co v životě dělal, co ho bavilo, jakým činnostem se věnoval.

Člen rodiny: Byl to úžasný, milující otec a manžel.

Já: To rád slyším. Existují nějaké zvláštní vzpomínky, o kterých by bylo dobré mluvit?

Člen rodiny: Miloval své děti a byl skvělým otcem.

Já: Angažoval se v nějakých organizacích nebo měl nějaké koníčky či zájmy?

Člen rodiny: Ne, byl to laskavý člověk.

A tak to chodí, často se sotva kouskem informací, ze kterých by se dala utkat smysluplná řeč nebo kázání. Ale stejně to vždycky zkouším, protože každý si zaslouží, aby se na něj při jeho odchodu dobře vzpomínalo.

„V čem je svět jiný nebo lepší, protože tento člověk žil?“

Nejvíce, co jsem kdy udělal s minimem informací, bylo pro muže, který řídil nákladák s chlebem. To je vše, co jsem od rodiny dostal, kromě toho, že zesnulý – samozřejmě – svou rodinu miloval a byl skvělým otcem. Z toho malého sousta informací jsem vytvořil pěkné pohřební poselství o tom, že Ježíš je Chléb života.

Nechápejte mě špatně: Není nic špatného nebo neúplného na tom, být milující matkou nebo milujícím otcem a laskavým člověkem. To jsou samozřejmě ukázkové vlastnosti. Ale také by měly být základními očekáváními slušných lidí.

Na lidech, které na hřbitově potkávám poprvé, mě nejvíce trápí, kolik z nich nedokázalo žít život nad

rámec základních očekávání. A samozřejmě, možná vnucují do jejich životů svá vlastní očekávání ohledně toho, jaký by měl být dobrý život. Je pravděpodobné, že zemřeli docela spokojeni se životy, které vedli, a s láskou, kterou dávali.

Ale znovu se vracím a ptám se: V čem je svět jiný nebo lepší, protože tento člověk žil? Jaké jsou důkazy, že tu byli?

Jistě existují sociální a ekonomické faktory, které některým z nás umožňují žít šířeji než ostatní, ale neexistují některé věci, které by mohly překonat ekonomiku a vytvořit odkaz pro kohokoli?

Když porovnám tyto pohřební zážitky se zážitky ostatních, kteří zemřou, s tím, že o svém životě mohou říci mnohem víc, vidím pět námětů pro nás všechny, kteří chtějí po sobě zanechat dobrou vzpomínku:

Budte milujícím otcem, matkou, partnerem, bratrem, sestrou, dítětem. Žijte tak, aby vaše vlastní rodina o vás mohla něco dobrého říct, až odejdete. I když s vámi často nesouhlasí nebo vy s nimi, zanechte jim něco, co o vás mohou říct.

Darujte se nad rámec své rodiny. Podle *Corporation for National and Community Service* pouze 30 procent dospělých Američanů dobrovolně pracuje v nějaké organizaci. To znamená, že dvě třetiny dospělých Američanů neslouží nikomu mimo své rodiny. Rodina je důležitá, ale rodiny nemohou být zdravé v izolaci od komunit. Dejte něco lidstvu jako celku.

Cestujte, dokud můžete. Nikdy jsem neslyšel nevléčitelně nemocného říct: „Jé, kéž bych se na ten výlet nevydal tak brzy.“ Pokud chcete cestovat, najděte si způsob, jak to udělat dříve než později. Cestování je důležité, protože rozšiřuje váš pohled na svět, dělá z vás lepšího člověka a vytváří vzpomínky.

Pokud cestování na velké vzdálenosti není v rozpočtu, udělejte si jednodenní výlety do blízkých míst. Jde o to zažít něco jiného, než je vaše obvyklá rutina, a místo, které se liší od vašeho každodenního prostředí.

Budujte víru, která je viditelná. Všichni známe lidi, kteří vyrostli v kostele a pak se zatoulali a už se ke svému zvyku nevrátili. To je smutná realita naší doby, ale ještě smutnější je, kolik lidí prochází životem a identifikují se jako křesťané, židé nebo muslimové nebo cokoli jiného, a přesto neposkytnou žádný důkaz o tom, že tato víra ovlivňuje jejich životy.

Věřte v něco a nechte se tím utvářet, kdo jste a co děláte. Zajistěte, aby na vašem pohřbu někdo vstal a řekl, čemu jste věřili nejen kvůli tomu, co jste řekli jako dítě, ale také kvůli tomu, jak jste žili jako dospělí.

Dejte teď část svých peněz dál. Štědrí lidé dostávají více vděčnosti než chamtiví.

Jsem kazatel, takže bych byl samozřejmě rád, kdybyste svému sboru dávali více (vždy je to dobrý nápad), ale to, kam dáváte, není zdaleka tak důležité jako to, co dáváte.

I ten nejmenší, úmyslný, charitativní dar je budováním dědictví. (A mimochodem, výzkum ukazuje, že chudší lidé jsou často štedřejší než bohatí lidé.)

Dejte lidem vědět, kdo jste byli a na čem vám záleželo, i podle záznamů o vašem bankovním účtu.

MARK WINGFIELD

[Baptist News Global](#)

Mark Wingfield

Mark Wingfield

Mark Wingfield slouží jako výkonný ředitel a vydavatel Baptist News Global.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)